

Айзък Азимов

Място с изобилие от вода

Ние никога няма да правим космически пътешествия. Но което е по-важно – никакви извънземни няма да кацат на Земята, имам предвид няма да кацат никога повече.

Не съм някой отявлен песимист. Всъщност междузвездните пътувания са напълно възможни, извънземните се бяха приземили. Зная това. Междузвездните кораби кръстосват космическото пространство сред милиони светове вероятно, но ние никога няма да ги стигнем. И това зная. И всичко заради една глупава грешка.

Ще ви обясня.

Грешката всъщност е на Барт Камерън. Вие ще трябва да разберете кой е Барт Камерън. Той е шериф в Туин Гълч, Айдахо, а аз съм негов заместник. Барт Камерън е нервак човек и става още по-нервен, когато му се налага да плаща данъците си. Разбирате ли, освен че е шериф, той е собственик и на едно магазинче за всичко, има и някакъв дял в една овцеферма, занимава се малко с рударство, получава пенсийка за това, че е осакатен ветеран (коляното му е наранено) и още няколко неща от този род. Всъщност от всичко това данъчните му сметки са доста объркани.

Нямаше да е толкова зле, ако бе намерил един счетоводител да попълват заедно данъчните формуляри, но той държи да свърши всичко сам и това го прави много чепат. На четиринайсети април до него не можеше да се припари.

Затова стана много лошо, когато летящата чиния се приземи точно на четиринайсети април 1956 година.

Видях я да каца. Седях на стола си опрян на стената, в кабинета на шерифа, и гледах звездите през прозореца. Мързеше ме да отида да взема списанието си и се чудех дали да не се чупя вече и да вървя да си лягам или да продължавам да слушам псувните на Камерън, който се бях таше над колонките с цифри за сто дваисет и седми път.

Отначало приличаше на падаща звезда, но после ярката следа се раздели на две дири, които приличаха на изгорели газове от ракета, и тялото се спусна – плавно, стабилно, без никакъв шум. Някое изсърнало листо би вдигнало по-голям шум при приземяването си. После се появиха двама мъже.

Не можах нито да кажа нещо, нито да направя нещо. Не можах дори да си глътна езика от страх или да помръдна, не можах да се скрия и да ги наблюдавам отнякъде. Останах си като закован на мястото.

Камерън? Той никога не поглежда към небето.

Чух почукване по вратата, която не бе заключена. В следващия миг

тя се отвори и двамата мъже от летящата чиния претъпиха прага. Щях да си помисля, че са обикновени граждани, ако не бях видял летящата чиния да се приземява сред ръждясалите жезла. Двамата бяха облечени с тъмносиви костюми, бели ризи и тъмновинени ленти вместо вратовръзки. Носеха черни обувки и черни меки шапки. Имаха загорели лица, черни чупливи коси и кафяви очи. Гледаха много сериозно и бяха високи по около метър и седемдесет и осем. Много си приличаха.

Господи, тогава усетих, че се изплаших.

Но когато вратата се отвори, Камерън вдигна глава и се намръщи. Всъщност мисля си, че ако друг път можеше да види такива дрехи в Тунин Гълч, би се смял, докато му хвъркне копчето от яката на ризата, но сега бе толкова погълнат от своите данъчни сметки, че каменното му лице не се пропука и в усмивка.

– Какво мога да направя за вас, хора? – запита Камерън и забарабани по формулярите, личеше си, че няма много време. Единият направи крачка напред:

– Наблюдаваме вашите хора от дълго време – той произнасяше всяка дума много внимателно и ясно.

– Моите хора ли? Аз си имам всичко на всичко една жена – отговори шерифът. – Какво е направила?

– Избрахме това място за първите си контакти, защото то е изолирано и спокойно – продължи мъжът. – Знаем, че сте главният тук.

– Аз съм шерифът, ако това имате предвид. Хайде изплюйте камъчето. Какъв ви е проблемът?

– Ние старателно избрахме облекло си според вашата мода и дори добихме вашия облик.

– Това ли е моят фасон за дреха? – изглежда, едва сега бе забелязал облеклото им.

– Това е модното облекло на вашата доминираща социална класа. Също така научихме и вашия език.

– Вие, момчета, сте чужденци – лицето на Камерън малко просветля.

Шерифът не си падаше по чужденци, защото не бе имал възможност да се запознае с кой знае колко представители от тяхната група, но, общо взето, се стараше да бъде любезен.

– Чужденци? – каза мъжът от летящата чиния. – Наистина сме чужденци. Ние идваме от водната планета, която вие, хората, наричате Венера.

(Набирах сили поне да примигна веднъж с очи, но нищо не можех

да направя. Бях видял летяща чиния. Видях я да се приземява. Трябваше да повярвам на очите си! Тези мъже... или тези същества... идваха от Венера.)

Но на Камерън окоето му не мигваше:

– Добре. Това е САЩ. Тук всички имаме еднакви права независимо от расата, произхода, цвета или националността. Аз съм на вашите услуги. Какво мога да направя за вас?

– Бихме искали да се свържете незабавно с най-влиятелните хора във вашата САЩ, както я наричате, да дойдат тук за дискусията относно присъединяването на вашия народ към нашата велика организация.

Лицето на Камерън започна бавно да почервява от гняв:

– Нашите хора да се присъединят към вашата организация. Но ние вече сме част от ООН и господ знае още от какво. И предполагам, че трябва да доведе тука президента, а? Веднага? – той ме погледна, сякаш искаше да види усмивка по лицето ми, но аз не можех да направя нищо повече от това да се сгромолясам, ако някой бутнеше стола под мене.

– Желателно е да побързате – каза мъжът от чинията.

– И Конгреса ли искате? Върховния съд?

– Ако ни бъдат от полза, шерифе.

Тогава Камерън наистина се взриви. Стовари юмрука си с все сила върху данъчния формуляр и изрева:

– Така, не искате значи да ми помогнете, а пък аз нямам време за гимнастика на мозъка с всезнайковци, които се шляят наоколо, особено ако са чужденци. Ако не се пръждосате оттук веднага, аз ще ви затворя за нарушаване на реда и няма да ви пусна никога да излезете.

– Вие бихте желали да си тръгнем? – запита мъжът от Венера.

– Още сега! Чупката, вървете там, откъдето сте дошли, и никога повече не се връщайте. Да не съм ви видял повече, а и никой друг тук не иска да ви види.

Двамата мъже се спогледаха, лицата им леко трепнаха. След това единият, който бе разговарял, каза:

– Мога да прочета мислите ви и разбирам, че вие наистина желаете, силно желаете да бъдете оставени на мира. Не е в характера ни да насиливаме себе си или своята организация за контакти с хора, които не ги желаят нито с нас, нито с нея. Уважаваме личната ви свобода и ще се оттеглим. Ние няма да се върнем повече. Ще заобикаляме вашата планета след предупреждението и никой от нас няма да стъпи тук повече, а вашите хора никога няма да могат да я напуснат.

– Господине, тия глупости ми писнаха. Така че ще броя до три...

Пришелците се обърнаха и излязоха, а аз знаех като бял ден, че всичко, което те казаха, си е самата истина. Слушах ги, както добре схващате, но Камерън не си правеше труда, защото главата му бе пълна с данъчни формуляри. Аз като че ли чувах мислите на двамата. Нали знаете какво искам да кажа? Разбирах, че около Земята вече ще има някаква ограда, че ще ни опасва и няма да ни позволи да я напускаме, няма да даде и на други да ни навестят. Знаех го.

Когато пришелците си тръгнаха, отново се сдобих с дар слово... прекалено късно.

– Камерън, за бога, те са от космоса – изкрещях му. – Защо ги отпрати?

– От космоса! – зяпна ме той.

– Погледни! – извиках и не зная как го направих, но както си е с дванайсет кила по-тежък от мене, аз взех, че го откъгнах за яката до прозореца, чак копчетата му се разлетяха.

Камерън бе твърде удивен, за да се съпротивлява, а щом главата му започна отново от малко да щрака, щеше да ме фрасне яко, но погледът му улови какво става навън и този път неговият дъх секна.

Те се качваха в летящата си чиния, онези двамата, а чинията си стоеше там, такава една голяма, кръгла, бляскава и някак си мощна, нали разбирате. После отлетя. Вдигна се плавно като перце, едно червено-оранжево сияние заблика от едната ѝ страна и ставаше все по-ярко, а корабът се смалчаваше, докато не заприлича отново на метеор и накрая бавно угасна.

– Шерифе, защо ги отпрати? Те трябва да видят президента. Сега те никога вече няма да се върнат.

– Аз си мислех, че са чужденци – отговори Камерън. – Нали казаха, че им се наложило да учат нашия език? И приказвах смешно.

– И таз добра. Чужденци!

– Казаха, че са чужденци и приличаха на италианци. Взех ги за италианци.

– Как могат да са италианци? Те казаха, че са от планетата Венера. Чух ги. Така казаха.

– Планетата Венера – очите на Камерън се отвориха широко и станаха съвсем кръгли.

– Нали го казаха. Нареккоха я място на изобилие от вода или нещо такова. Нали знаеш, че на Венера има много вода?

Но разбирате ли, всичко това беше една грешка, глупава грешка, такава, каквато всеки може да направи. Само че сега хора от нашата

планета никога няма да могат да пътуват между звездите и ние ще си останем с кацането на Луната и с единственното посещение на същества от Венера. Заради този тъпак Камерън и неговите данъци!

Накрая той прошепна:

– Венера ли? Когато те заговориха за място с много вода, аз си помислих, че имат предвид Венеция.

КРАЙ

© 1956 Айзък Азимов

Isaac Asimov
The Watery Place, 1956

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1192>]